

ГЛАВА 28.

Новачковото кафе.

Поонова време когато ставахъ тѣзи работы за конто приказвамы, улицѣтъ въ Галатѣ можахъ всичко друго да ся нарекатъ токо улицы не. Тѣсны, задушливы и нечисти, пълны съ калъ и псета, можехъ да повдигнатъ погнусяваніею на всякой чужденецъ, който бы за пръвъ пътъ посѣщавалъ градътъ на Константиновцѣтъ.

Сега ако читателѣтъ желае да си въобрази отъ тѣзи лоши улицы най лошѣтъ, ще има едно колко годѣ понятіе за тѣзи улицѣ въ който ся намираше «Новачковото кафене.»

Туй кафене имаше една голѣма залѣ и двѣ по малки стаи прилежащи отъ еднѣтъ и отъ другѣтъ странѣ.

Това кафене бѣше го отворилъ най-напрѣдъ на 1813 нѣкой си Манолъ чолакътъ, злодѣецъ който, като му умръзнало да ся занимава съ званіе то си по улицѣтъ, рѣшилъ бѣ да отвори единъ видъ вълхвокрыица или *ятакхане* потуляно подъ покрывѣтъ на името *кавехане*.

На кафенето вратата стояхъ цѣль день отворены и цѣль нощъ полузатворены.

Чолакъ-Манолъ често го посѣщаваше полиціята, и най вече когато имаше нуждѣ да хване нѣкой мъшеникъ (якеседжія) или нощенъ крадецъ, който е отмѣвилъ нѣщата или парѣтъ или часорникътъ на нѣкого отъ богатѣтъ. Защото сиромѣситѣ рѣдко сполучатъ да намѣрятъ какво то сѣ изгубили, или да имъ ся върне, което имъ ся е стнело.

Но тѣй да е.

Чолакъ-Манолъ свыкваше тутакъ всичкѣтъ си мощерин и всякога работата излѣзваше тѣй дѣто да ся намѣри въ рѣцѣтъ на нѣкого отъ тѣхъ онуй нѣщо което ся е откраднѣло и ся търси.